

Back to roots

OSMANKÄÄM

1/2011

Sukuseura Tynys ry:n lehti
Ajankohtaista asiaa mm. tapahtumista ja matkoista

*Joonas Tynys vauhdissa Kuusankosken Urheiluseuran 95-
vuotisjuhlakilpailussa Elimäellä Elokuussa 2010*

Joonan haastattelu sivulla 5

Puheenjohtajan palsta

Tervehdys arvoisat sukuseura Tynyksen jäsenet!

Viime tapaamisesta on taas vierähtänyt aikaa ja uusia mielenkiintoisia asioita on tapahtunut, niin koti- kuin ulkorintamalla. Sukuseuran PJ on saanut muutamia yhteydenottoja koskien mahdollisia uusia Tynyksen suvun jäseniä ja sukuun eri mutkien kautta kuuluvia ihmisiä. Toki lisää tietoa tarvitaan.

Viimeisen vuoden tapahtumat ympäri maailmaa ovat nostaneet esille monenmoisia ajatuksia, kuinka erilaisia näkö- ja ajatuskantoja tällä pienellä maapallolla onkaan. Vaikka asiaa kuinka ajattelee ja yrittää ymmärtää, ei sitä pysty sisäistämään.

No, kaikella on aikansa ja ottajansa.

Seuraava Sukuseura Tynys Ry:n vuosikokous pidetään entiseen tapaan Suomen Tynysten suvun alkuperäisillä asutussijoilla Viuhkolassa. Sukukokous pidetään kokouksena ilman erityistä ohjelmaa.

Seuraava ohjelmallinen Sukujuhla pidetään myöhemmin ilmoitettavana ajankohtana, Sukuseuran 20-

vuotisjuhlanä vuonna 2012. 20-vuotisjuhlan pitopaikasta on hallituksen sisällä käyty keskustelua ja päätetty seuraavaa: Sukujuhlan pitopaikaksi pyritään järjestämään sellainen paikka, joka saa eniten kannatusta jäsenistöltä. Hallitus ja puheenjohtaja odottavat jäsenistöltä ehdotuksia asian tiimoilta.

Terveisin PJ Jani Tynys

Korjaus

Viime lehdessä oli juttu Laura Tynykses-tä. Siinä kerrottiin erheellisesti Lauran syntyneen Viipurissa, mutta tosiasiaassa Laura syntyi ihan meidän omassa ko-toisassa Viuhkolan kylässä!

Facebookista

Monia Tynyksiä on varmasti liittynyt Facebookiin. Laittakaa hakuun "The Tynys Family!", niin löydätte kansainvälisen Tynysten ryhmän ja liittykää porukkaan! Ryhmän on perustanut Ruotsissa Anders Björkman, jonka äiti on omaa sukua Tynys. Keskustelua voi käydä suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi.

In memoriam

Talvisena päivänä marraskuun 26. päivä saimme tiedon, että yksi sukuseuran ensimmäisistä jäsenistä, Viuhkolan kylän "Senaattori" Seppo Laukas, on poistunut keskuudestamme sairauden murtamana.

Senaattori oli yksi suvun mielenkiintoisimpia henkilöitä: aina paikalla, kun jotakin juhlittiin, matkalle lähdettiin tai muuten vain kokoonnuttiin, iloisella mielellä.

Minulle itselle jäi Seposta hieman erikoinen kuva. Usein, kun jotain tapahtui, oli ihmisten huulilla melkein pä oletuksena kysymys: "Oliko Senaattori siellä?" Ehkäpä siksi, että Seppo ehti paikalle, ennen kuin kukaan ehti edes tapahtunutta tajuta.

Muutamia kertoja Sepon kanssa vaihdoin mielipiteitä, niin töistä kuin vapaa-ajan viettämisestä. Tuumin itsekseni, että aika jännä tyyppi. Mielikuvani hänestä ei vastannut lähellekään kaikessa, mutta osin kyllä, sitä, minkä olin hänestä ihmisten puheiden perusteella saanut.

Me kaikki olemme omalla tavallamme persoonia. Toiset tykkäävät ja toiset vielä enemmän, mutta kuka sitten kenestäkin on oikeassa? Siihen tällä koulupohjalla on vaikea sanoa.

Itse koen Sepon poismenon menetyksenä etenkin sukuseuralle, koska persoonia tarvitaan. Onhan se selvä, ettei kaikkia voi miellyttää, ja monet totea-

vat, että Minä olisin tehnyt toisin. Niinpä, kuitenkin erilaisuus on rikkaus ja ottakaamme siitä oppia, ei takapakkia.

Mielenkiintoista persoonaa ja omintakeista ihmistä muistaen pj Jani Tynys

Matkoista

Yhteistyö Silvosten sukuseuran kanssa edelleen jatkuu.

Kesäkuussa on tiedossa matka Laatokan Karjalaan. Matka on tarkoitus toteuttaa 9.-13.6. ja se suuntautuu reitille Konevitsa, Pyhäjärvi, Sortavala, Aunus, Terijoki, Viipuri. Ryhmään mahtuu 40 henkilöä ja retken hinta on n. 600 euroa riippuen matkan sisällöstä. Hintaan sisältyvät bussikuljetukset, majoitus kahden hengen huoneissa (puolihoito) ja mm. retki Konevitsan luostariin. Vastuullisena matkanjärjestäjänä toimii Lomalinja.

Matkasta kiinnostuneet, tarkempia tietoja saadaksenne ja ilmoittautuaksenne ottakaa yhteyttä matkanjohtaja Heino Silvosen, puh. 0400 624 523, sähköposti heino.silvonen@pp.inet.fi

Aiemmalla retkellä otettuja kuvia Valamon luostarista, joka sijaitsee Valamon saarella Laatokan pohjoisosassa:

Sihteerin terveiset

Toivotan kaikille sukuseuran jäsenille Oikein Hyvää kuluva vuotta 2011!

Tässä onkin jo taas vuosi vierähtänyt, kun olen viimeksi lehteen kirjoitellut.

Tällä hetkellä, kun kirjoittelen tätä palstaa, niin voin todeta, että pakkasta on huomattavasti vähemmän kuin viime vuonna tähän aikaan. Lunta on kuitenkin enemmän meillä kuin viime vuonna samaan aikaan.

Tällä hetkellä aika menee todella kovaa vauhtia, ettei ehdi oikein mukana pysyä. Tuntuu, että kaiken aikaa on kiire, varsinkin töissä. Kyllä vapaa-ajankin saa hyvin kulumaan lasten ja omien harrastusten parissa.

Vuoden vaihteessa firmamme fuusioitui ja nykyinen nimemme on VR Transpoint Kappaletavaralogistiikka. Eli työskentelemme nykyisin VR-Yhtymän alaisuudessa. Vuoden 2010 maaliskuusta alkaen minut nimitettiin asiakaspalvelu- ja tilauskeskuksen tiiminvetäjäksi. Minulla on tällä hetkellä 10 alaista. Työni edellyttää myös jonkin verran matkustamista.

Nykyisin en ehdi kotona edes tietokonea avata. Jatkossa on parempi, että laitatte sähköpostejanne osoitteeseen: pirjo.tynys@vrtranspoint.fi.

Heitän Teille ajatuksen uudesta sihteeristä mietittäväksi seuraavaan vuosikokoukseen, jossa valitaan jälleen hallituksen jäsenet. Aikatauluni alkaa olla todella kiireinen, joten luovuttaisin sihteerin tehtävät hyvin mielelläni seuraajalleni, jolla olisi enemmän aikaa paneutua sihteerin tehtäviin.

Toivotan Onnea kaikille vuosia täyttäneille. Onnea myös uusille tulokkaille, jotka ovat syntyneet tähän sukuun. Toivonkin, että ilmoitatte minulle tai jollekulle muulle hallituksen jäsenelle uusista tulokkaista. Sukukirjaankin olisi hyvä saada täydennystä, kun joskus seuraava uusi painos julkaistaan. Kasteessa nimensä saaneet tulokkaat voi kirjaa varten ilmoittaa postitse Ahti Kopperille, Ruoritie 11, 82500 Kitee tai sähköpostilla ahti.kopperi@kolumbus.fi tai jollekin hallituksen jäsenelle edelleen välitettäväksi.

Otan osaa omasta ja sukuseuramme puolesta poisnukkuneiden omaisille.

Minut tavoitatte iltaisin ja viikonloppuisin parhaiten puhelimitse sekä ma - pe klo 08.00 - 16.00 työsähköpostista, joka löytyy tekstistä sekä kohdasta hallituksen yhteystiedot tässä lehdessä.

Muistattehan, että minä ylläpidän sukuseuran leikekirjaa. Olisi kiva saada postia, joka koskettaa sukuseuraa. Olen yrittänyt poimia kaiken sen tiedon, mitä paikallislehdissä on kerrottu sukuseuraan liittyen.

JÄSENMAKSUASIAA

Tämän lehden mukana tulee jälleen jäsenmaksulappu ja siksi muistutankin, että **MUISTAKAA LAITTAA VIITENUMERO LASKUA MAKSAESSANNE JA MAKSAKAA LASKUNNE ERÄPÄIVÄÄN MENNESSÄ.** Näin helpotamme rahastonhoitajan työskentelyä. Kiitos!

Toivotan tässä vaiheessa hyvää kevään odotusta kaikille!

Terveisin Pirjo P. Tynys

Harrastuksena suunnistus Joona Tynys 13 v.

Tuure Tynys

Kuin nuori peura hän etenee sujuvasti ja päättäväisesti kohti seuraavaa rastia, leimaus ja vilkaisu karttaan, suunta eteenpäin kohti seuraavaa rastia. Sama toistuu yhä uudelleen, kunnes tulee maali, loppuleimaus ja kuittaus.

Tällaista se on, suunnistus, niin kesällä kuin talvella. Talvisin homma tehdään hiihtäen, kesällä juosten, mutta molemmissa haetaan ratamestarin sijoitettamia sippuja annetussa järjestyksessä.

Joona viime talven Finlandia-hiihdossa

Olin vuonna 2010 muutaman kerran seuraamassa Joonan kilpailusuorituksia, sekä talvella että kesällä. Tuli ihan mahtava fiilis nähdä ja kokea kuinka nuori mies ottaa asiansa haltuun. Suunnistaminen on tekemistä kilpailun alusta loppuun saakka. Se on määrätietoista osaamista lukea maamerkit ja käyttää maasto parhaalla mahdollisella tavalla hyödyksi parhaimman lopputuloksen saamiseksi.

Joona aloitti suunnistusharrastuksensa vuonna 2003, kuten monet muut nuoret Oravapolkukilpailujen kilpailutapah-tumissa, sijoittuen heti kärkipaikoille. Vuoden 2010 talvikilpailuja oli 6 ja kesäkilpailuja 25. Näistä voittoja kertyi puolet ja loput 2. sijoja sekä muita sijoi-

tuksia. Joona sijoittui lähes joka kerta palkinnoille, aivan mahtava saldo.

Kysyin, mikä on omasta mielestäsi paras saavutus vuonna 2010? Joona vastasi selkeästi:

- Nuorten Jukola, jossa oli mukana n. 200 joukkuetta ja kun tulin avausosuudelta vaihtoon sijalla 30.

Loistavaa, no entä sitten pahin ja harmittavin tapahtuma?

- Kainuun rastiviikolla pieni pummi, joka pudotti harmittavasti johtopaikalta.

Mistä harrastus sai alkunsa?

Isä vei mukaansa. Olin myös jääkiekko-harrastuksen parissa, mutta suunnistus vei mukanaan. Papan innoitus kokeneena suunnistajana on antanut lisäpotkua harrastukselle. Pappa on jaksanut viedä ja on ollut aina valmis viemään pitkiäkin matkoja kilpailupaikalle. Siitä suuri kiitos, ja kiitos myöskin muille huoltojoukoille.

Vuosi 2011 on alkanut Joonalta erittäin lupaavasti. Hiihtosuunnistuksesta tuli 3. sija Kouvolasta ja Hauholta Joona napasi kirkkaimmat pokaalit mukaansa.

Kiitos Joonalle haastattelusta! Uskon, että Joonasta kuullaan vielä. Kuten hän itse ilmaisi, tavoitteet kasvavat iän myötä. Onnea ja menestystä Joonalle vuodelle 2011 ja vuosiksi eteenpäin.

Joonan isosetä Tuure

Episodeja elämäni varrelta

Pirjo Tynys

Seuraava on jatkoa viime numerossa julkaistuun tarinaan.

Tämä on nyt toinen ”omatoimipäivä” tällä koneella. Ehkä minä alan oppia käyttämään tätä konetta vähän kerrassaan ja saan näitä tuotoksiani kirjoitettuun muotoon. Näppäimistön käyttö ei ole ongelma, mutta tietokoneen käyttö kaikkine hienouksineen saattanee kalkkiksella vähän kangertaa. Eilen tai paremminkin tänään aamuyöllä tuli nukahdettua käyttöjärjestelmissä ”nuppuunsa”. Kaikki mitä olin iltahetkestä aamukahteen saakka kirjoittanut, hävisi kovalevytuuliin. Yritin sammuttaa konetta, mutta kone herjasi: ”Haluatko tallentaa kirjoittamasi?” En halunnut tai paremminkin, en osannut. Kone kysyi: ”Etkö halua tallentaa kirjoittamaasi?” No vieläkkään en osannut. Yritin sulkea konetta, mutta se jumiutui ns. nukku mistilaan. Aamu ei tuonut valoa, mutta nuoriso opasti päivällä ja tänään sitten kirjoitin kaiken eilen tekemäni uudelleen. Osasin sen tallentaakin ja äsken kävin kurkkimassa, ovatko edelliset tuotokset tallella. Siellä ne olivat. Olin iloinen kuin peipponen. Saattaa toki käydä, että surullisena aamulla katse len. Kaikki hävinnyt. Ahne Hammari on hamminut kaiken. Toivon ettei.

Kaveripiiri minulla lapsena oli vain poikia. Olisi niitä tyttöjäkin kait ollut, mutta

mielestäni kaikki tytöt olivat ihan kamalialia. He leikkivät tyhmillä nukeilla, minulla ei ollut enkä halunnut nukkeja. Inhoisin vauvaleikkejä, mutta poikien jutut olivat ”poikaa”. Tytöt raapivat ja sylkivät sekä repivät tukasta. Heidän kanssaan oli kielletty tappelemasta. Vasta v.1951 kesällä, jolloin olin täyttänyt jo 7 vuotta, sain vasta äidiltä luvan antaa alakerran Katria kunnolla selkään ja täysillä sai köniinsä. Tuli siitä Hilman, Katrin tädin kanssa pitkät neuvottelut, mutta luvalla sain tehdä ja olin tyytyväinen tekemääni. Ei kiusannut enää kertaakaan minua selkäsaunan jälkeen. Poikia olisin saanut antaa turpiin mielin määrin. Tappelukokemuksia tuli joitakin, mutta ne vain vahvisti. Tosin, Pipana oli aina yleensä isompien poikien perässä viipottamassa ja sekös vihastutti 3,5 vuotta vanhempaa Olavi-veljeäni. Mutta ei se pojankoltiaisorukka minua pois jättänyt, vaikka veli itki äidille, ettei hän ymmärrä, miksi Pipanan pitää aina olla perässä. Isommat pojat pitivät kai minua mukana vähän kuin maskottinaan huolehtien, ettei minulle sattunut mitään pahempia. Puukonheitto oli jännää, mutta sitä ei saanut aikuisten nähden tehdä, sillä se oli jyrkästi kiellettyä. Kaikilla meillä oli kuitenkin puukot ja linkkuveitset. Isä opetti minua veistämään niin pienestä työstä kuin muistan ja hän opettamalla puukonkäytön oikein ja taitavasti. Ei ollut ihme, sillä hän teki puutöitä lisäansioksi perheelle myllärintyönsä lisäksi. Luumäeltä löytyy

varmasti vielä aika monta kirkua, saavia, lahankaa ja hevosenlänkiparia, jotka isä-Arvi on veistänyt. Olavi ei ollut lainkaan kiinnostunut puuta veistämään tai höyläämään, mutta minua se kiehoi. Isän kanssa vietimme monta hetkeä myllyn työhuoneessa kuunnellen samalla radiosta musiikkia. Hän rakasti koti- maista tanssimusiikkia, mutta kun radiosta alkoi kuulua: ”Mää vaartioossa seison näin yössä y yksinäin”, niin isälle tuli kiire panna toosa kiinni. Perkele kun tuo määkii tuolla tavalla, ei sitä voi kuunnella, tuhahti isä ja sanoi, että miksei sitä voisi laulaa oikein artikuloiden! No, radio oli vähän aikaa kiinni ja taas kuunneltiin ja touhuttiin. Minä en ymmärtänyt hienoa sanaa, mutta isä selitti merkityksen ja myöntää täytyy, että tänä päivänäkin useat laulajat laulavat sanat venyttämällä ne pitkiksi tai laulavat sanat yhteen ”sunnikkunaas”- tyyliin. Pahalta tuo kuulostaa. Tämä oli minulle ensimmäinen suomenkielenkäytön oppitunti ja siitä on ollut alkuopiksi koko elämänajaksi. Aina voi oppia, pienestäkin esimerkistä.

Toinen mielenkiinnon kohde oli mar- kanheitto, jota harrastimme paljon. Kerron kuitenkin ensin puukonheitosta, jonka jouduimme lopettamaan pelon- sekaisin tuntein. Poikalauma kerääntyi taas myllytontille. Siitä oli hyvä suunnata mihin suuntaan tahansa. Päätimme lähteä Poutasen mäelle puukkoa heit- tämään. Huonekalutehtailijan talo työ- huoneineen oli lähellä. Tarkistimme

tilanteen. Tauno isä oli työssään ja Eeva äiti ei näyttänyt olevan kotona. Maali ovia vasten pystyyn ja kilpailu päälle. Kaikki meni aikansa suunnitelmien mu- kaan, mutta sitten puukko singahti maalin taustalaudasta sivulle vauhdilla kimmoten Poutasen Timon kaulalle ja veri alkoi lentää. Olavi ja Latvan Seppo juoksivat meille kotiin myllylle ja lujaa. Me toiset pitelimme Timoa ja yritimme vaatteilla tukahduttaa verenvuotoa parhaamme mukaan. Pojat juoksivat hakemaan apua. Ei aikuisia vaan jääpal- lomailaeristykseen käytettävää pikinau- haeristysnauhaa ja me pelästyneet kakarat teippasimme Timon kaulan tervanauhalla. Saimme kuin ihmeen kaupalla verentulon loppumaan, mutta pelkäsimme aivan kamalasti. Eihän meille kuoleman mahdollisuus tullut edes mieleen. Me pelkäsimme kiinni jääntiä kielletystä huvista. Eristysnauha teipattiin siististi ja Timon veli ilmeisesti kävi etsimässä puhtaan, korkeakauluk- sisen paidan Timon päälle. Paita oli päällä, kun Eeva-äiti tuli kotiin, mutta verijäljet sekä tarpeisto maalitauluineen oli vielä pitkin ulkoterassin lattiaa. Käry kävi. Porukka oli hiljaista ja Eeva suun- niltaan. Hän ei sitten siinä vihaisuudes- saan kuitenkaan huomannut olennaisinta, mitä oli käynyt, eli Timon vahingoit- tumista. Timo seiso pelosta kalpeana, mutta siistinä. Me kaikki muut va- pisimme kauhusta ja lähdimme huutoa pakoon kukin koteihimme. Heittojupa- ka ilmoitettiin jokaisen lapsen kotiin,

mutta Timo oli elossa, eivätkä vanhemmat tienneet totuutta. Ei uskaltaneet kertoa aikuisille isommat pojat, saati sitten Pipana, Kalle tai Timo, jotka olimme nuorimmat, koko totuutta. Rukoilimme ja toivoimme jokainen tahollamme, että Timo selviäisimme hengissä eikä haava alkaisi vuotaa. Ennen kaikkea, etteivät aikuiset saisi selville tilannetta. Seuraavaa yötä ei saanut nukutuksi, pelko piti valveilla. Pelkoa kesti viikon verran. Me lapset olimme alla päin ja pahoilla mielin hiljaisina tahoillamme. Kävimme kuitenkin tiedustelu- ja tarkastuskierroksella salaa Eevalta katsomassa Timon vointia. Aikuiset pohtivat keskenään, että jokohan tuo sakkii alkaa uskoa komennon, ettei puukkoja heitellä. Sitten tuli varsinainen ongelma viikon kuluttua. Arvelimme haavan parantuneen umpeen. Eristysnauha piti irrottaa kaulan ympäriltä. Se tuotti tuskaa ja vaivaa. Tervanauha oli verestä ja hiestä hitsautunut kiinni ihoon lujasti. Siinä irrottamisessa tehtiin työtä tuntikaupalla, Timo kaikkein eniten, mutta lopulta se liottelun jälkeen saatiin pois haavankaan aukeamatta. Opetus oli kova ja totinen paikka. Puukkoa ei heitetty enää. Henki oli tallalla, mutta aikuiset saivat salaisuutemme selville vasta muutaman vuoden kuluttua. Sitten he eivät enää nähneet aiheelliseksi meille huutaa tai selkäsauhaa antaa. Rangaistus oli rajuna jo tullut koetuksi.

Markanheitto oli viatonta edelliseen verrattuna, mutta pienin osallistuja, poikalauman hännänhuippu Pipana, joutui koville.

Myllyn omistajan Hilma Idmanin taloon, jossa mekin asuimme yläkerrassa työsuhdeasunnossa, muutti kylästä kahden poikansa kanssa leskeksi jäänyt Saaren Hilja. Hänellä oli kai kolme poikaa, Esko, Olli ja Erkki. He saivat asuttavakseen ns. myllytuvan alakerrasta, jota tupaa ei enää tarvinnut yösjana pitäjän perukoilta tulleille myllyn asiakkaille. Aikaisemmin se oli toiminut asiakasmajoituksena vuosia.

Eskosta muistan jutun, joka tuntui huvittavan aikuisia. Esko oli pitkä, komea nuorimies, jolla oli hiukkasen rehenteilyn makua esiintymisessä. Hän toi Taa-vettiin ensi vierailulle komean tyttöystävänsä. Nuoripari käveli ylväästi ympäri kylää ja tyttö oli kysynyt, missä sinun kotisi on. Esko ei voinut oikein sitä esitellä, koska oli vähän suurennellut juttujansa ja perheensä omistuksia. Hän vei ystävättärensä iltakävelylle yhden kylän suurimman talon, Halmeen maatilanelitse, kävellen talon ja edessä avautumien peltojen ohi. Esko "kotitilaansa" ohittaessa kertoi talon olevan hänen kotinsa, mutta kun on jo näin myöhäinen ilta, annetaan vanhuksien jo nukkua, eikä mennä heitä tällä kertaa häiritsemään. Seuraavan kerran sitten. Sitä seuraavaa kertaa en tiedä, tuliko sitä vai

ei. Kai siinä lie ero tullut ja kyläläisille naurun aihetta.

Me lapset katselimme vähän ”nenänvartta” pitkin näitä uusia asujia, kun pojat olivat varsin kehoissa vaatteissa eikä kodissa ollut juuri huonekalujaakaan. Silloin kuitenkin jokainen antoi heille mahdollisuuksiensa mukaan apua: joku vaatteita, joku ruokaakin. Pojat olivat aika rajuotteisia ja heitä piti ”rökittää”. Meidän sakkiiin ei tulla isotelemaan. Härnäsimme uudet kaverit mukaan katsomaan markanheittoa. Meillä jokaisella oli muutamia kolikoita, joten katsotaan kelle rahat kuuluu. Tikku pystyy pihalle ja markanheitto käyntiin. Sitä ei olleet aikuiset kieltäneet. Meitä oli lähes kymmenen, Pipana mukaan lukien. Uudet pojat olivat hiukkasen meitä muita vanhempia, ehkä Naumasen Paavoakin, joka oli sieltä ”aikuisemmasta” päästä poliisi Metsälän poikien kanssa. Kaverit tuumivat helpon voitonsaamisen ja meidän kynimismme toivehuumassa, mistä saada kolikoita ja juoksivat sisälle myllytupaan eli kotiinsa. Hilja-äiti ei ollut kotona, mutta äidin rahapussi oli, joten kolikot kyytiin. Me emme siinä vaiheessa tienneet, että pojat vohkivat perheenäidin ainoat rahat ja tulivat uhmakkaina peliin mukaan. Peli eteni, hauskaa oli ja kierroksia otettiin useita. Sitten alkoi kurniakierros, pelin viimeinen. Se, kuka heittää kolikkonsa lähimmäksi tikkua, saa kaikkien rahat. Vuorot olivat samat kuin ennen, joukon pienin jäi taas vii-

meiseksi heittäjäksi. Pipana tiettenkin, hän oli poikien mielestä pienin ja vaarattomin.

Kun minun heittovuoroni sitten tuli, kauimmaiset kolikot olivat periaatteessa 15 – 20 sentin päässä tikusta, mutta lähin oli vain noin 3 sentin päässä. En muista enää, kenen raha oli kyseessä, mutta minun, perässä piipertäjän vuoro oli heittää. Kuinka ollakaan, tuo minun 20-penninen, klaavapuoli ylöspäin, osui nappiin. Se liukui hiekalla tikkuun kiinni. Räksätysriemu oli valtava. Keräsin kolikot tyytyväisenä. Voi sitä ylpeyden onnea! Kaikki jätkät tuli nolattua ja rahat voitettua. Hiivin tyytyväisenä kolikot helmassa yläkertaan ja pojat häpeissään luimistellen allapäin koitehinsa. Voi veljet, miten onnellinen olin. Aarrevarastoni kasvoi taas ja ymmärsin, että näillä saisi jotakin kivaa ostettuaakin Osuuskaupasta. Ajattelin, enpä tarvitse mitään, säästän. Pistin rahat pahvilaatikkoon muiden aarteideni joukkoon ja laatikko sängyn alle.

Onnea ei kestänyt kauan. Olavi juoksi äitiä vastaan kovaa, kun äiti tuli kotiin, huutaen: ”Pipana vei meidän poikien kaikki rahat. Katso sen laatikosta, niin näet, kuinka paljon sillä on kolikoita.” Äiti katsoi. Olihan niitä. Äiti tietysti kysymään, mitä rahoja nuo tikkuaskinkansien, Kanadan kirjekuorien ja postimerkkien päällä olevat rahat ovat. Minä vastasin rehellisesti, että voitin ne jätkiltä markanheitossa! Äitiä alkoi hiukka-

sen naurattaa, mutta varmistui asia-
taan seuraavan viiden minuutin aikana.
Ei naurattanut ketään, kun Hilja-rouva
alakerrasta vaarusi, vihaisena rappuja
ylös. Hän ilkesi väittää, että teidän tyt-
tärenne, Pirjo, on varastanut heidän
kotoansa, hänen poissa ollessaan hei-
dän ainoat, vähäiset rahansa. Kuinka
teidän lapsenne on oikein kasvatettu!
Äiti kysyi minulta Hiljan kuullen, miten
on? Siinä vaiheessa Olavi tajusi, mistä
Hilja siskoa syytti ja kiljaisi. Ei Pipana
niitä ottanut. Ne oli teidän pojat, jotka
tulivat heittämään markkaa kanssam-
me. Jos ne joku otti salaa, niin ne olivat
teidän omat pojat Olli ja Erkki. Äiti kat-
soi hiljaa, mietti vähän ja pyysi minua
antamaan aarrelaatikkoni todeten.
"Eikös me anneta nämä alakerran tädin
rahat takaisin, vaikka olitkin paras mar-
kanheitossa!" Se oli kirvelevä hetki,
enkä saa sieluni silmistä pois sitä kuvaa,
joka sinne piirtyi.

Ei niinkään siitä syystä, että jouduin
luopumaan voitosta, vaan siksi, että
minua syytettiin varkaaksi. Sitten äiti
lupasi vielä Hiljalle maitoa iltalypsystä,
se "murennutti" vielä enemmän. Lap-
sen sisimpään sattui lujasti koettu vää-
ryys. Menetty voitto, syytetty var-
kaaksi ja syyttäjälle äiti antaa vielä mai-
toa palkaksi. Ei voinut lapsi sulattaa
kokemaansa vääryyttä.

Eikä ollut nyt Saharisen sedät syliin
ottamassa, lohduttamassa maailman
kummallisuudesta. Oli itkettävä suru

yksin. Ei osannut äitikään arvata, kuinka
kovasti sattui. Minä en ollut, enkä ole,
varas. Kannoin kaunaa asiasta kauan.
Koskaan en sanonut alakerran asukkail-
le tapahtuman jälkeen sanaakaan. En
äidille enkä pojille.

Päätin olla huonosti kasvatettu tytär
kuten pappikin oli sanonut. Loppui
siihen markanheittokin. Ei sitä kielletty
aikuisten taholta, mutta silloin päätin:
"Ikinä en enää heitä!" En ole heittänyt.
Ei ole ollut halua. Omat lapseni ovat
kysyneet, miksen osallistu kolikonheit-
tokilpailuihin. He eivät voi ymmärtää
minua, kun en heitä edes leikkimielellä
mukaan tullen. Ehkä luettuansa edellä
kertomani ymmärtänevät paremmin. En
kyllä pelaa minkäänlaisia rahapelejä. En
edes lottoa. Sanovat minun olevan
tyypillinen Lyytikäinen, jääräpäinen ja
pitkävihainen pässi. Itse sanoisin, pit-
kämuistinen, mutta en vihasta tai vihas-
sa elävä pässi. Olen kuin norsu, se ei
unohda vääryyttä koskaan. Sen elämä ei
riipu välttämättä siitä vääryydestä tai
oikeudettomuudesta, mutta kun se
sitten pääsee tallaamaan vääryyttä
itselleen tehneen, se tallaa kunnolla.
Sitä ei tallattava tule koskaan unohta-
maan, mutta muistaa kyllä syyn, miksi
norsu tallaa. Silloin ei ole enää mahdol-
lisuutta sen paremmin anteeksipyynt-
töön kuin anteeksisaantoonkaan.

*Episodeja elämäni varrelta jatkuu seu-
raavassa numerossa.*

SUKUSEURA TYNYS RY

Perustettu vuonna 1992

**SUKUSEURA
TYNYS**

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT

Jani Tynys

p. 050 530 0462

puheenjohtaja

jani.tynys@pp1.inet.fi

protokollapäällikkö

Kuhilaskuja 5, 45100 KOUVOLA

Tuure Tynys

p. 0500 755 104

varapuheenjohtaja

tuure.tynys@pp.inet.fi

Kuhilaskuja 5, 45100 KOUVOLA

Timo Tynys

p. 040 573 3760

rahastonhoitaja

ttynys@yahoo.com

Erkontie 11 B 19, 16300 ORIMATTILA

Veli-Matti Tynys

p. 0400 551 317

veli-matti.tynys@elisanet.fi

Kaivopolku 2, 45360 VALKEALA

Kari Tynys

p. 050 325 9741

kari.tynys@kotikone.fi

Tynyksenkuja 41, 54500 TAAVETTI

Pirjo P. Tynys

p. 040 778 9798

sihteeri, jäsenasiat

pirjo.tynys@vrtranspoint.fi

leikekirja

Kumputie 8, 54500 TAAVETTI

Lehden toimitus

Tonja Hatara

p. 044 361 8747

tonja@pp.inet.fi

Aineisto lehteen mieluiten sähköpostitse (kuvat jpg-tiedostoina).

*Aurinkoista
kevättalvea
kaikille lukijoille!*
